

Fosca descansa l'illa

Col·lecció Raigs globulars

(32)

R

Primera edició: octubre 2018

Del títol original *Dark Lies the Island*:

«Across the Rooftops», «Wifey Redux», «Fjord of Killary», «A Cruelty», «Beer Trip to Llandudno», «Ernestine & Kit», «Doctor Sob», «The Girls and the Dogs», «Dark Lies the Island», «Berlin Arkonaplatz»

© Kevin Barry, 2012

Del títol original *There are Little Kingdoms*:

«Atlantic City», «See the Tree», «How Big it's Grown», «Breakfast Wine», «There are Little Kingdoms»

© Kevin Barry, 2007

Del títol original *New Yorker*:

«Ox Mountain Death Song»

© Kevin Barry, 2012

© de la traducció de l'anglès, Ferran Ràfols Gesa

© de la fotografia de Kevin Barry, Martina Kenji

© d'aquesta edició, Raig Verd Editorial, 2018

Disseny de la coberta: Tono Cristòfol

Il·lustració de la coberta: Dídac Gurguí

Producció editorial: Marta Castell

Correctores: Blanca Busquets i Xantal Aubareda

Publicat per Raig Verd Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes 514, 1r 7a, 08015 Barcelona

www.raigverdeditorial.cat @Raig_Verd RaigVerd

Impressió: Estugraf

Dipòsit legal: B 16265-2018

ISBN: 978-84-16689-74-3

BIC: FA, FYB

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

Raig Verd Editorial forma part de l'Associació d'editorials independents

Un cop llegit el llibre, si no el vols conservar, el pots deixar a l'abast d'altres, passar-lo a un company de feina o un amic a qui pugui interessar. En el cas de voler llençar-lo (cosa impensable), fes-ho al contenidor blau de reciclatge de paper.

L'editorial expressa el dret del lector a la reproducció total o parcial d'aquesta obra per a ús personal.

Fosca descansa l'illa

Kevin Barry

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Raig verd
editorial

Índex

El retorn de la doneta	9
Sobre els terrats	31
Una crueltat	39
El fiord de Killary	49
L'Ernestine i la Kit	71
Les noies i els gossos	85
Berlín, Arkonaplatz: el meu estiu lesbià	99
Excursió cervesera a Llandudno	113
Atlantic City	137
Mira l'arbre, que gros que s'ha fet	151
Doctor Mam	167
Un vi per esmorzar	187
Hi ha petits regnes	203
El rèquiem de la serra d'Ox	217
Fosca descansa l'illa	229

El retorn de la doneta

Aquesta és la història d'un matrimoni feliç, però abans que vomiteu i gireu full deixeu-me dir que jo l'acabaré amb la cara esclafada contra el metall fred del capó d'un Volvo i les mans emmanillades a l'esquena mentre em reciten els drets amb veu monòtona; tot això passarà a l'aparcament d'una gran superfície de Naas Road, a Dublín.

Vam ser nòvios des d'adolescents, la Saoirse i jo. Ella era exquisida i tenia disset anys; jo era un parell d'anys més gran. Ella era rossa i sinuosament esvelta, amb una pell delicada, de porcellana d'os. Tenia uns ulls verds que eren pous sense fons —ho sento, però és que això és una història d'amor—, i jo m'hi ofegava. I unes tetes increïbles, també, petites però de manual, fetes per encaixar a la meva mà, i un cul que sobresortia. És a dir, literalment. Ara dibuixeu lascivament en l'aire, mentre els ulls se us desapareixen i la llengua us rodola ben avall, la corba abrupta d'una galta del cul perfecta, sense mica de greix: ella en tenia dues, d'aquestes. Eren prominents, la mena de cul de què el meu pare sempre deia —amb el parlar

sorneguer i mastegat dels homes— que hi hauria pogut posar una tassa de te sense que li caigués. A més a més, la Saoirse tenia una rialla lúbrica i un gust infal·lible, i m’entenia. Vist en retrospectiva, amb la modèstia pròpia de la mitjana edat, accepto que tampoc hi havia gaire cosa a entendre. Jo era un noi moderadament poètic i moderadament rebel, sense que això m’impedís ser diligent en els estudis, i tres mesos després d’acabar la carrera ja havia trobat un raconet ben còmode i segur en el funcionariat. Ens vam casar quan la Saoirse en tenia vint-i-un i jo vint-i-tres. Ara ens sembla que érem increïblement joves, però és que això va ser a finals dels vuitanta. I fèiem l’un per l’altre: jo també era guapíssim, aleshores. Una mica a l’estil d’en Matt Dillon, deia la gent, que ja és una cosa que em situa força en el temps. Però els temps a vegades acompanyen, i històricament vam tenir sort amb el mercat immobiliari. Vam comprar una casa vella magnífica a Dun Laoghaire, amb terrassa i vistes al mar. Ens podíem estirar al llit i veure passar els vaixells per la badia de Dublín, il·luminats i melangiosos en la nit. Jèiem sota les pampallugues de les espelmes i ens delectàvem l’un en l’altre. No ens podíem creure la sort que havíem tingut.

Vam comprar la casa per quatre quartos. S’hi havia mort una velleta, i tot feia olor d’àvia, o sigui que vam trigar una mica a treure el paper de paret i el linòleum de color torrat, però el que vam trobar a sota era un somni. Els sostres alts, els finestrals, la palmera al jardí: l’estil eduardià en tota la seva arrogància. La vam reformar amb la suor del nostre amor i aturant-nos sovint per follar histriònicament sobre els taulons nus del terra —teníem la sensació d’estar fent una cursa—. Un any després de comprar-la, el preu de la casa havia pujat un trenta-cinc per cent. I des de llavors s’ha multiplicat per vuit.

Aquells primers anys de casats van ser d'una felicitat perfecta. Vam convertir la vida en un joc; tot era una aventura, fins i tot inflar els pneumàtics o anar a comprar verdura. Rèiem molt. Ens amanyagàvem al passadís dels congelats. Ens mossegàvem àvidament a l'última fila de l'última sessió del cinema, els dissabtes. Quan fèiem comèdia ironitzàvem sobre el nostre matrimoni perfecte. Ella em deia «maridet meu», i jo li deia «doneta meva». Encara la veig, sota un llençol, amb les cames morenes a la vista, cridant-me tota melindrosa un matí qualsevol mentre jo em vestia:

—Mauidet meu? No te'n vagis encaua. La teva doneta necessita... atencions.

—Sí, esclar, doneta meva, però és que són més de les vuit, i...

—Quina puessa hi ha?

La Saoirse no podia —ni pot— pronunciar la erra —un rave era un uave—, i això la feia encara més atractiva i follable.

Jo ascendia a bon ritme per l'escala del funcionariat. Era gairebé impossible que em fessin fora, si no treia un rifle a la cafeteria o violava algú al quarto de la fotocopiadora. El maridet se n'anava a treballar i la doneta es quedava a casa, però formàvem una unió perfectament equitativa. Junts, a càmera lenta, sortíem a córrer pel parc ple de rosada a primera hora del matí. El nostre patrimoni net creixia dia a dia, la xifra es disparava en una alegre disbauxa. Amb l'electricitat que desprenien els nostres somriures extasiats —!!!— n'hi hauria hagut prou per alimentar el cony de xarxa nacional. Les coses no ens podien anar millor, però va resultar que sí.

El tercer any de casats vam tenir una filleta. Vam batejar la nostra estimada amb el nom d'Ellie, i va ser una

meravella. Era la viva imatge de la seva mare preciosa, i jo estava doblement enamorat: empenyia el cotxet pel passeig ventós, sentia xisclar el ferri de Holyhead i el cor se m'enlairava amb els gavinots atlàntics. L'Ellie va dormir vuit hores seguides des de la primera nit. Ni tan sols es va queixar quan li van sortir les dents. Una nena perfecta, plàcida i tan bonica que l'hauries posat al relleix de la xemeneia. Érem tan feliços que vaig acabar tement una tragèdia indicible, una desintegració artera. Però al comtat de Dublín les estacions anaven passant, precioses i ben diferenciades, cadascuna amb els seus plaers programats: els ous de Pasqua, les galledes i les pales, les màscares de Halloween, el sentimentalisme encantador de les garlandes de Nadal. El maridet, la doneta, la petita Ellie; el cel havia baixat i s'havia instal·lat entre nosaltres.

Si, en els anys següents, el pes de la passió que ens teníem la Saoirse i jo va disminuir una mica —i vull dir una mica ben esquistada—, la veritat és que em va semblar saludable. Segurament necessitàvem un cert pas enrere, un de molt petit, que atenués la qualitat obsessiva de l'amor que ens teníem. Aquesta disminució minúscula es va fer evident, potser, en el punt de sarcasme que es va escolar en les nostres converses. Si jo tornava a casa després de la feina, posem per cas, ella em deia:

—I doncs, mauidet meu?

Amb aquella mica de sequedat en el possessiu, aquella inflexió sardònica, sabeu? I jo li responia de la mateixa manera:

—I doncs, doneta meva?

I llavors va venir el canvi de segle, evidentment, i els primers símptomes de la mitjana edat es van fer un lloc en el paisatge, i a tots dos ens va començar a caure el cul. Coses que passen. I, esclar, jo em vaig fer una mica

més ample de cintura. I, sí, les sessions sobtades de sexe abrandat inevitablement s'apaivaguen, quan hi ha un nen a la casa. Però continuàvem sent feliços, només que ara d'una manera una mica més tranquil·la, i repeteixo que aquesta és la història d'un matrimoni molt i molt feliç. (Pica dos cops a la taula per donar èmfasi a les seves paraules.)

No vull dir que de tant en tant no em perdés en els records. Com ho hauria pogut evitar? Vull dir que la Saoirse amb disset anys era... la perfecció eròtica. Mai a la vida tornaria a desitjar ningú com la vaig desitjar a ella en aquella època. Era dolorosa, gairebé, aquella intensitat de desig, i sovint m'havia semblat pecaminosa, gairebé —em vaig criar com a catòlic—, la possibilitat de sadollar a voluntat, sempre que volia i de la manera que volia, durant tota aquella colla d'anys extàtics, la gran set que ella m'inspirava.

No estic dient que no hagi envellit bé. Continua sent una dona d'una bellesa extraordinària. Sap treure's tot el partit, com sempre deia la mare. Esclar que ara ha guanyat una mica de pes, uns grams que haurien sigut impensables en les cametes esveltes, de cervatell, que tenia de noia, però ja he dit que jo tampoc soc la Twiggy, exactament. Ens agraden els plats de pasta amb crema de llet i bocins de llagosta. Ens agrada la xocolata escandalosament cara. Aquella que té bocinets de bitxo cuit a dins i coberta de lavanda. I, sí, de tant en tant, de matinada, pateixo... d'accessos de plor. Mentre els vaixells surten implacablement de la badia de Dublín. I, en fi, si hem de buidar el pap val més fer-ho del tot, el cas és que la Saoirse ha anat desenvolupant una tirada al pinot gris que n'hi hauria per tombar un cavall.

Però som feliços. Ens estimem. I ens n'anem sortint.

Ara, com que ens vam casar tan joves, i com que vam tenir la nostra preciosa Ellie tan d'hora, tots dos hem conservat l'estranya sensació d'estar sintonitzats amb l'histrionisme del món adolescent, fins i tot ara que la nostra filla hi acaba d'entrar. És gairebé com si nosaltres no n'haguéssim sortit mai, encara ens sabem els antics passos del ball, i mentrestant l'Ellie crema etapes en la seqüència multicolor de les drogues, la música, la moda, la melangia, les fantasies suïcides i, en fi, el sexe.

La realitat central i desagradable de la situació: l'Ellie té disset anys, ara, i tota ella de cap a peus està feta per temptar un home. Els cabells, la pell morena, el cos. Les ullades fugisseres de gairell, i el punt raspós de la seva rialla, aquella manera de treure la punta de la llengua per la commissura dels llavis amb un menyspreu sarcàstic, i la mirada fixa i dramàtica d'ulls mig sortits que vol dir:

—No ho dius *de vuitat*, això?

No, ella tampoc sap dir la erra. I va mig despullada pel món. Pantalons sexis, mitges esquinçades, pírcings per tot el cos. Una esclatxa carmesí als llavis. Botes de taló que li arriben fins als genolls.

Heu de tenir clar que això que explico no es tornarà estrany ni malaltís, però per força he d'indicar que és pastada a la Saoirse a la seva edat. Estic sent cruament sincer. I gosaria dir que no és una situació inusual. És només una d'aquelles coses amb què se suposa que has de fer un muts i a la gàbia. Passa esglaiadorament sovint que les nostres filles precioses i perfectes es converteixen en un facsímil de les nostres dones guapes i desitjables tal com eren llavors, quan eren joves. I primes. Quan no bevien. És tot molt angoixós. I és inevitable tenir la sensació que el sol fet de deixar-ne constància per escrit ja és un error. Hi ha certes persones —hola, doctor Murtagh!—

que si ho veiessin pensarien: el teu home torna a no estar bé. O sigui que val més que torni al moment en què van començar els problemes. Que, evidentment, té a veure amb l'odi que sento per l'eixam de nois que s'aplega al voltant de la meva filleta preciosa.

I és que em podeu ben creure. En tot el municipi de Dun Laoghaire no hi ha cap farcell de pèls i hormones digne de tal nom que no hagi bavejat rere la nostra Ellie. Però ella se'ls espolsava tots de sobre, no n'hi havia cap que li durés més enllà d'una o dues quedades innocents. Fins el dia que va aparèixer el jove i cepat Aodhan McAdam.

Em venen arcades només de dir les síl·labes horribles, pretensives i sincopades del nom d'aquest cabró. No era el seu tipus habitual, o sigui que de seguida em vaig almar. El tipus habitual —pel que havia pogut establir fins aleshores— eren nois pàl·lids que vestien de negre i feien cara de deprimits, nois amb tirada al llapis d'ulls i les fundes de guitarra, tipus estil Columbine, franc-tiradors potencials, escanyolits en gavardina, marrecs addictes als inhaladors antihistamínics, les autolesions i tota la pesca, però bàsicament innocents. En tenia prou de veure com es movia l'Ellie per saber que no hi havia sucumbit. Un pare ho sap, això, tot i que sigui una altra de les coses que se solen incloure en el muts i a la gàbia. Però llavors —escolteu el timbal de la fatalitat— va i entra en escena l'Aodhan McAdam.

—Com va, mestre?

Aquestes paraules de seguida es van convertir en el seu ritual quan li obria la porta, els vespres, i me'l trobava amb pantalons de xandall i un polo Abercrombie & Fitch sobre les rajoles de quadres del porxo. Típicament acompanyava la salutació amb un copet de puny cordi-

al a l'avantbraç i un gran somriure ple de dents. Tenia disset anys, feia metre vuitanta-vuit, i gastava uns cabells rossos embullats i una ortodòncia de vuit milions. Era com si l'haguessin criat amb bistecs de primera i llet sencera. Guapo com una estrella de cine, cofoi i desimbolt. Amb una cantarella americana horrible —collons, els nois d'avui ja ni tan sols semblen irlandesos, per com parlen— i les espatlles amples com un jeep; m'hauria pogut fotre un bon gec d'hòsties, era evident. I això volia dir que l'hauria d'enxampar desprevingut.

Passades les dues primeres setmanes ja estava segur que follaven. Ho veia per com es movia l'Ellie; ja no era una nena petita. I què va fer la seva mare, davant d'això? Anar a la nevera a buscar una altra ampolla de pinot gris.

—Saoirse, vols dir que no hauríem de parlar del que passa aquí darrere?

Error, ja sé que se suposa que no t'hi has de ficar, en aquestes coses. Però no podia... No podia no treure el tema. M'estava enverinant per dins.

La Saoirse i jo érem a la sala de davant de la casa. És l'habitació on hi tenim la tele gran, la tauleta de centre que vam encarregar a la campanya Artistes-amb-Sida, i també un sofà retro estil anys seixanta de color taronja torrat que ja du la marca de les nostres formes —desagradablement, perquè fa que sembli que tenim uns culs com blocs de roca— i piles i més piles de DVDs que s'enfilen per les parets, gairebé tots els que han sortit fins ara.

—Suposo que saps —vaig dir— que aquests dos estan, vaja... ja ho saps.

—No vagis peu'quí —va dir la Saoirse.

Vaig sospirar i vaig sortir de la sala. A la pràctica, l'Ellie tenia l'ús exclusiu de la sala de darrere de la planta baixa; els adolescents no volen estar mai amb els pares.

Havia fet venir un decorador —la sala estava concebuda segons un patró de liles i negres— i tenia un sofà Eames sensacional que li havíem comprat en una subhasta pels seus setze anys; vaig decidir que baixaria a veure què feien ella i l'Aodhan. Havien abaixat les persianes i miraven alguna merda de hip-hop a la televisió per satèl·lit, tapats amb un edredó. Era una tarda d'estiu.

—Ieps, papot —va dir l'Ellie.

—Ei —va dir l'Aodhan McAdam, i em va mirar amb aire murri.

Li vaig amollar la mirada més glacial que vaig saber trobar i vaig mirar de dir alguna cosa, però era com si tingués bales de vidre a la boca. Vaig tornar a l'altra sala d'estar. Em vaig instal·lar en el clot immens en forma de cul de la meva banda del sofà.

—Ets conscient —vaig dir— que estan els dos sota d'un edredó, allà a baix?

—Mmm-mm?

La Saoirse mirava un capítol de *The Wire* comentat per l'equip tècnic i tenia el nas clavat en una galleda de pinot gris. Se'l bevia sempre gelat, vaig veure les esquerdetes dels cristalls glaçats.

—Vull dir que, què cony fan, tapats amb un edredó? Però si som al mes de juliol!

La Saoirse es va tombar cap a mi, i em va fer un somriure benèvol.

—Diuia que podem assumir —va dir— que l'hi està pelant.

—Meravellós —vaig dir.

—L'Ellie té disset anys —va dir—. Què cony et penses que fa?

—Aquest fill de puta malparit, el petit McAdam...

—No tan petit —va dir la Saoirse—. Està bastant bo, de fet.

I se suposa que t'ho has d'empassar i prou. Però el cap no em parava quiet. Aquella nit em vaig quedar estirat al llit, incapaç de no pensar-hi. Em van venir imatges que no descriuré. Tenia l'estómac remogut. Sabia que era natural. Sabia que no hi havia manera d'evitar-ho. I mentre el sol despuntava a la badia, vaig provar d'acceptar-ho. Però quan vaig sortir del llit em sentia com si hagués passat una guerra. Vaig pensar, potser val més que sigui del tipus jugador de rugbi que no del tipus francitador. Deu estar més sa, almenys.

Aquell vespre, quan feia el passeig marítim sortint de la feina, davant del mar fred i indiferent, els vaig veure: els nois del rugbi. Sempre són al mateix trosset d'herba, asseguts sota el cobert o passant-se la bola, i sempre fent rialletes, rialletes, un desplegament de somriures cretins i testosterona. Tots amb els cabells esbullats, polos de color pastel, pantalons de xandall Canterbury i aquest accent americà. L'Aodhan McAdam hi era, em va veure, va somriure, va fer dues pistoles amb els dits i em va disparar.

—Pum-pum —va sil·labejar.

—Ha ha —li va respondre el meu somriure.

Era evident que estava explicant a la colla el que passava sota l'edredó. Oi tant! I després encara va tornar per repetir l'experiència. Cap a les deu sona el timbre: somriure ortodòntic al porxo. De fet, era gairebé com si hagués vingut a viure a casa. Cada nit el teníem allà.

—Cauinyo! —va xisclar l'Ellie, i a continuació va fer una correguda pel passadís, li va saltar a sobre i, allà mateix, davant meu!, ell li va engrapar el cul.

I bé, entre un episodi de DVD i un altre sovint la Saoirse i jo ens estem una estona a la cuina; deu ser el nostre lloc preferit de la casa, decorat amb tota la faramalla bufona i antiqueta que us pugueu imaginar. El forn de cuina AGA. Els pots de terrissa de la Pulla. Una creu de Santa Brígida feta amb autèntiques canyes de l'oest d'Irlanda per donar-hi un toc ètnic. Mengem amb ganes, i no ho sé, sintonitzem una mica amb les vibracions de la cuina, sabeu? Però ara l'Ellie i l'Aodhan ens havien envaït. Cada nit sortien divuit cops de l'habitació per atacar la nevera. La Saoirse es limitava a fer un somriure afectuós mentre els veia abraonar-se sobre l'hummus, les olives, el pa pla, els embotits, el formatge blau, el gelat de Ben 'n' Jerry's, la xocolata amb cobertura de lavanda de Fallon & Byrne. Jo em mirava el fill de puta aquell des del marbre de l'illa de la cuina; era increïble com endrapava.

—Que no et donen menjar, a casa, Aodhan? —vaig dir amb veu sarcàstica.

Ell va fer una rialleta, va treure sis iogurts Petit Filous de la nevera i se'n va tornar cap al sofà i l'edredó de l'habitació del fons. Quan em va passar pel costat va fer com si em clavés un cop de puny a la panxa.

—El motor que gasta molt, res més —va dir, i em va esbullar els cabells, els pocs que em queden.

Més tard, a la sala d'estar, em vaig girar cap a la Saoirse:

—Em tracta com a un calçasses —vaig dir.

La Saoirse anava congelant la imatge de *The Wire* en els fragments en què sortia l'Omar, l'assassí gai, perquè estava boja per ell. Últimament s'havia despertat uns quants cops a mitja nit cridant el seu nom.

—I què penses feu-hi? —em va dir.

—Sé que follen —vaig dir—. Ho... ensumo?

—Ho has de paular amb el doctor Muutagh, tot això —va dir.

—Què insinues?

—Doncs que has de fer cony de teuapia cognitiva, collons —va dir—. Insinuo que ha auibat el moment de medicau-te. Que això fa pinta d'acabar amb una altua cuisi.

Tenia la sensació que sentia aquell malparit en cada racó de la casa... mastegant? Sabeu que als avions a vegades et notes les orelles estranyes, i llavors quan reparteixen la safata del menjar et sents mastegar d'una manera molt sorollosa, com si haguessin amplificat els teus moviments de mandíbula d'una manera molt desagradable? Era com si sentís aquests sorolls per tota casa...

L'Aodhan!

Vinga mastegar!

A més a més, el noi feia servir el lavabo del pis de baix, sota les escales i, esclar, pixava com un semental de campionat. La Saoirse ho trobava tot meravellós, i cada cop parlava més de com estava de bo, gairebé tant com l'Omar. Estem parlant d'un galifardeu de bellesa angelical, una mena de nen de coral prou robust per tombar un os, m'enteneu? Fotia un fàstic de l'hòstia, ja us ho dic.

I llavors l'estiu va espesseir-se i va venir una onada de calor. La Saoirse i jo fem jardineria, i tenim una terrassa espectacular —decorada amb la merda tunisiana que vam comprar als leprosos de Zarzis— amb vistes al jardí de darrere. Durant l'onada de calor, l'Aodhan i l'Ellie es van fer amb el control de la terrassa. Un dia me'ls vaig mirar des de la cuina; jo pelava uns quants llagostins mentre la Saoirse preparava amb mà experta una vinaigreta de llavors de coriandre i pela de llima. L'Ellie jeia a la gandula, de bocaterrosa, amb un bikini molt fi, i ell

seia a la punta, i llavors li va descordar la part de dalt amb uns dits com botifarrons i va enretirar suaument les dues tires. Després va sacsejar l'ampolla de crema, se'n va posar una mica a les mans i va començar a fer-li un massatge superlent, com si allò fossin els preliminars d'una pel·li porno. Vaig sentir els gemecs guturals de la meua filla per la finestra i vaig veure que es girava per mirar-lo amb ulls adoradors, i després ell s'ajupia i li xiuxiuejava alguna cosa a l'orella que la feia xisclar.

—Aviat s'ho muntaran directament davant nostre —vaig dir a la Saoirse.

—Què et penses que és, una monja?

—Ja n'he tingut prou —vaig dir.

Vaig llençar les gambes a la pica i vaig sortir de casa a grans gambades. Vaig comprar tabac per primer cop en sis mesos i vaig encendre una cigarreta al pati de davant del Topaz. Vaig fumar i vaig tirar pel passeig marítim. Vaig passar el refugi dels nois de rugbi, que estava desert, i vaig veure una colla de grafits a la paret del fons. M'hi vaig acostar per veure'ls millor.

Malnoms, coses sobre altres equips de rugbi escolar, tal estima a qual, o tal altre estima a ???, i després, molt a la vista, això:

ELLIE P LA REINA DE LES MAMADAS

MAMADAS, amb A! I la P! Hi havien afegit la inicial del meu cognom per donar-hi èmfasi, la P del meu difunt pare, Prendergast! Vaig recórrer tres cops el moll, amunt i avall a pas de càrrega. Un vespre gloriós d'estiu, amb molta gent al moll, amics i veïns per tot arreu, però vaig ignorar-los tots; anava escopetejat d'una banda a l'altra, balancejant els braços i carrisquejant de dents, i

vaig plorar una mica —molt— i em vaig fumar el paquet sencer.

Veia que els veïns pensaven:

Que torna a no estar bé?

Més tard, a la sala d'estar:

L'Aodhan se n'havia anat a casa, i jo sentia el zunc, xllanc, bump, de la música de l'Ellie al pis de dalt, i la Saoirse havia recuperat el posat de quan no em perd de petja, tot d'una feia cara d'amoïnada i m'agafava la mà per qualsevol cosa.

—Amou meu, em penso que podem donar peu fet —va dir— que no va ser ell el que ho va escuiue, oi, no peusonalment?

—És tot un cavaller! —vaig dir—. Però fins i tot així primer ho ha d'haver esbombat, oi? I no et molesta gens que la teva filla estigui...

No vaig poder acabar.

—Té disset anys, Jonathan.

—Jo dic que l'hi expliquem.

—Quina bogueuia. I què li hem de dir? Que no faci mamades?

—Sisplau, Saoirse...

—Jo en feia, de mamades, als disset.

—L'enhorabona.

—Ho saps puou bé.

—Però jo no ho anava esbombant per tot arreu, oi que no? M'ho quedava per a mi!

—Deixa-ho estar, Jonathan...

Aquella nit tampoc vaig poder dormir gairebé gens. Vaig començar a sentir una mena de brunzit constant al cap. Com si s'hi hagués trencat un fluorescent. Em van venir altres imatges a la ment, ja us podeu imaginar quines:

L'Ellie, amb el cap allà baix.

I el gran Aodhan McAdam —!— somrient.

L'endemà al matí vaig anar a la seva habitació. A la merda tot, faria el cor fort. Parlaríem una mica sobre el respecte. Respecte per ella mateixa, per casa seva, pels seus pares. Pels edredons. Vaig picar amb dos copets secs, vaig empènyer la porta i em vaig sentir la tibantor de la beateria —o el que fos— al front i me la vaig trobar al llit, desfeta en llàgrimes.

Amb una desesperació suïcida!

Les llàgrimes de l'Ellie són bombes nuclears que em destrossen per dins.

—Ai, caramellet meu! —vaig gemegar—. Què et passa?

Em vaig llançar sobre el llit. I de la conversa sobre el respecte no se'n va cantar ni gall ni gallina. Es veu que l'Aodhan havia rebut la seva gratificació oral i havia car-dat el camp. Tot s'havia acabat.

Impossible consolar-la. Va ser el pitjor matí de dissabte de la història, a casa nostra. Que és dir molt. L'Ellie oscil·lava entre la ràbia i les llàgrimes i, quan està alterat, el meu angelet es porta fatal. Va començar de seguida, mentre esmorzàvem.

Un dissabte assofollat, un regal del cel, en pijama: hauria d'haver sigut un dia perfecte. La Saoirse seia a l'illa de la cuina, tremolant, menjava farinetes de civada amb polpa de margalló del Brasil i comptava les hores fins que pogués tornar a amorrar-se al pinot gris gelat. Jo untava una capa d'un elixir contra la mort del color dels gira-sols de Van Gogh sobre una torrada artesanal de nou cereals. Quan no s'enrojolava en una ràbia carmesina ni tenia accessos de plor ni feia sorollets de marsopa malalta dels pulmons, l'Ellie s'emmurriava.

—Sisplau, Ell, vols? —li vaig dir—. Però si només han sigut, no ho sé...

—Onze setmanes! —va cridar ella—. Li he donat onze setmanes de la meva vida, al fill de puta aquest.

—Mira, filleta, ja sé que ara no t'ho sembla, oi? Però ho superaràs, i segurament serà a fi de bé i...

I potser la pintada sobre les mamades s'anirà esborrant, no vaig afegir.

—Què és això? —va dir ella.

Tenia una capsa de musli a la mà.

—Una capsa de musli —li vaig dir.

—No pas —va respondre ella.

He de reconèixer que era una marca blanca d'un supermercat normal i corrent; tota una anomalia.

—Ah, Ellie, tant és, de fet té força bon gust...

Va girar la capsa de cap per avall i va abocar el musli sobre una llosa calcària que devia haver costat la dignitat del pagès que la va transportar des del comtat de Clare.

—No son ceueals de debò —va dir—. Què és? Un homenatge als ceueals?

I va trinxar lentament el musli amb els peus sobre les grans rajoles del terra. Movia el peu en cercles a un ritme constant, com un pagesot francès trepitjant raïm o una tia fent exercici en una Stairmaster posada al màxim pendent.

—El vull recuperar —va dir l'Ellie.

—Ah, escolta'm, Ellie, vull dir que...

—Vull que l'Aodhan torni amb mi.

Va venir cap a mi travessant les grans rajoles i em va agafar la solapa del pijama.

—I el vull recuperar avui mateix!

Vaig caure de genolls i vaig abraçar-li la cintura.

—No diguis disbarats! —vaig exclamar.

En general, en el decurs d'una vida, quan et trobes fent servir l'expressió «no diguis disbarats» pots donar per fet que les coses no milloraran de manera immediata. Eren dos quarts d'onze del matí, però a la Saoirse tant se li'n fotia, i se'n va anar a la nevera a recuperar una ampolla de pinot gris que tenia a mitges. Va destapar-la amb les dents.

I bé! No diríeu mai què va passar després!

Em van enviar a tenir una conversa sincera amb l'Aodhan McAdam. Evidentment, ell tenia el telèfon desconnectat; a disset anys, aquests nois ja són experts en tàctiques esquivatòries. L'Ellie ni podia ni volia rebaixar-se a anar-lo a buscar personalment. I la Saoirse feia onze mesos que no sortia de casa si no era per fer-se transfusions de sang Vida Pura™, el tractament de massatge amb pedres calentes de Dakota o per seguir el programa d'entrenament Cos de Platja —abandonat—. Em tocava a mi, per tant. Havia de veure de quin humor estava i quins motius i intencions tenia. En resum, l'havia de recuperar. La Saoirse hi estava tan decidida com l'Ellie. Al capdavant, era un mascle jove, i ella sempre estava contenta de tenir-ne algun voltant per la casa.

Va resultar que en McAdam tenia una feina de dissabtes. Fantàstic, vaig pensar, o sigui que el paio se les dona d'humil; ui, treballa els dissabtes! La feina era en una gran superfície dedicada al bricolatge a Naas Road. Em vaig ficar al Volvo i vaig tirar cap allà. Em vaig posar un CD motivacional. N'gutha Ba'al, el guru zambià de la confiança en un mateix, em va explicar amb la seva veu càlida i melosa que dins meu hi havia la lluentor del guerrer i l'esperit del guepard. Vaig plorar una mica —molt—. Em sentia fort i valent, ple de coratge, però era una sensació fugissera com la llum de la badia. No hi

havia gaire trànsit, però feia por. Els cotxes superaven les cruïlles amb moviments abruptes i esmunyedissos. Els camions s'alçaven amb aire amenaçador, el soroll dels tubs d'escapament s'amplificava de manera esgarrifosa. Els vianants semblaven sortits d'un malson. Tothom tenia els cabells estranys. Vaig recórrer el sector sud de la ciutat, vaig agafar el volant amb més força i vaig provar de respirar des de la panxa. El Volvo va xerricar com un assassí quan vaig aparcar-lo al pàrquing del Do-It-Rite! Vaig mirar de fer com un paio qualsevol, la mena d'home que surt a fer encàrrecs el dissabte, però de seguida em vaig adonar que el que realment volia era enfilar-me fins al rètol de la botiga i arrencar-ne l'exclamació

!

del Do-It-Rite!

Em vaig abraonar —abraonar!— sobre l'entrada, però no va funcionar, perquè les portes automàtiques no van identificar la meva presència com a humana. O sigui que vaig haver de fer un petit pas enrere per acostar-me altre cop a la porta, que seguia sense obrir-se, i després tres, quatre passes enrere fins que m'hi vaig acostar una vegada més, però seguia sense obrir-se, i em fa vergonya confessar que vaig alçar els ulls al cel i vaig veure que les lletres del rètol del Do-It-Rite! estaven molt mal fixades, només amb un suport i quatre cargols, i això també em va semblar escandalós, que haguessin sigut tan potiners. I llavors va venir el clàssic senyor dissabte, les portes van lliscar i vaig poder entrar a la botiga a rebuf de la seva normalitat.

Vaig recórrer els passadissos buscant l'Aodhan Mc-Adam. Era com si hi rodessin falses escenes nocturnes, en aquella botiga, els fluorescents feien una claror macabra, i vaig resseguir les lleixes plenes de pots de pin-

tura, de peces per canviar desguassos, de pals de fregar i de frontisses, de tacs de paret, de paranys per a rates, de làmines de fals parquet, i mentre caminava uns quants laments patètics i mig ofegats se'm van escapar de la gola i absolutament tots els senyors dissabte amb qui em vaig trobar em van mirar en dos temps. La botiga era gran com una dotzena de camps de futbol posats de cantó, el personal duia unes granotes grogues perquè els poguessis identificar i demanar-los consells de bricolatge, i finalment en vaig veure una coronada pels seus cabells suaus i flonjos, pels megawatts del seu somriure, per aquelles mandíbules potents i aquells queixals fastigosos.

—Aodhan!

El somriure es va girar cap a mi, i enlluernava tant que la resta de les faccions van desaparèixer i només vaig veure l'exclamació

!

del Do-It-Rite!, però quan em va enfocar el somriure es va apagar allà mateix, de seguida.

—Jonathan?

Me li vaig acostar, vaig somriure, i li vaig agafar el colze suaument amb la mà.

—Podem parlar, Aodhan?

—Esclar, tio, és que...

I bé, a la vida contemporània és força estrany que es presenti l'ocasió de parlar amb sentiment veritable. Estem atrapats —tots— rere una capa d'ironia hostil. Però aquell dissabte, al passadís més tranquil del Do-It-Rite! —accessoris d'aïllament contra la humitat—, quan l'Aodhan McAdam i jo ens vam ajupir discretament i vam seure a la gatzoneta, vaig parlar amb sinceritat, força, i des del cor.

—Escolta —li vaig dir—. Sé tot això de les mamades. És natural. A mi també me'n feien, de mamades, quan tenia disset anys. No ho esbombava als quatre vents, i sabia uns mínims d'ortografia, però...

Va provar d'aixecar-se, de fugir, però jo tenia una estranya força animal —ja veig com alça la cella, doctor Murtagh— que em va fer retenir el seu colze ossut a les meves urpes, i llavors el vaig travessar amb ulls làser i vaig veure que estava espantat, es veia d'una hora lluny.

Li vaig dir:

—L'Ellie Prendergast, o potser hauria de dir l'*Ellie P*, és la noia més guapa d'aquesta ciutat. És un puto àngel. Si li fas mal, et mataré. T'ho dic perquè tinguis alguna oportunitat.

Li vaig ventar una bufetada que li va girar la cara. Va ser una cleca frenètica, carregada de mala llet. Li vaig parlar de la naturalesa efímera de la joventut. Li vaig dir que no era conscient de la velocitat amb què la deixaria enrere. Li vaig explicar el que m'havia passat a mi. Li vaig parlar de la foscor que es podia escolar en un tres i no res en les escletxes d'una vida. Li vaig parlar de les imatges que havia vist i de les veus que havia sentit. Va plorar de por. Li vaig explicar que unes pèrfides fades nocturnes havien assetjat la meva doneta —ah, sortia tot, ara!— i que l'Ellie era una deïtat a qui devia adoració i a qui estava disposat a protegir amb la vida.

—Tinc diabetis de tipus 1 —va gemegar—. No puc aguantar aquesta merda.

Ah, però n'hi vaig abocar a palades. El vaig empènyer fins al cim de la desesperació i li vaig ensenyar el paisatge. Les amenaces que proferia eren velades, i la serenitat del meu somriure les feia encara més estranyes. Li vaig dir que l'esperava a les vuit al porxo de casa, amb

els pantalons de xandall i el polo Abercrombie & Fitch. Però abans hauria de fer una feina. Ens vam aixecar, el vaig agafar pel clatell i el vaig dur entre les lleixes de pots de pintura; els senyors dissabte ens miraven i el personal de les granotes grogues també, però ningú se'ns va acostar; i llavors li vaig ensenyar la pintura blanca, quant n'hi havia i que barata que era, i li vaig explicar que inspeccionaria el cobert a les set en punt de la tarda per veure si hi quedava cap resta de brutícia.

I llavors el vaig deixar anar. Vaig inspirar la poca calma que em quedava, i li vaig dir:

—Escolta, Aodhan, aquesta tarda hem d'anar a comprar... Vols alguna cosa en concret? A vosaltres dos us agrada el salmó aquell a la barbacoa que ve envasat al buit, oi?

El vaig deixar estovat i ben pà·lid, vaig inspeccionar una mica més els passadissos i vaig fer uns quants clapits triomfants i irreprímibles. Els senyors dissabte m'evitaven els ulls, fugien del meu davant, i tot d'una vaig bordar una mica més fort. Per què no agafava un parell de coses, vaig pensar, ja que era allà?

O sigui que vaig comprar una escala extensible i un martell d'orelles.

Les portes automàtiques van detectar immediatament la meva presència i em van obrir el pas cap a una tarda beneïda per un bon solet. Vaig recolzar l'escala a la façana de la botiga i m'hi vaig enfil·lar amb el martell fred a la mà. En vaig tenir prou amb mitja dotzena d'estrebades per arrencar l'exclamació

!

del Do-It-Rite, i a continuació me la vaig posar amb cura sota del braç —era lleugera com l'aire— i vaig baixar per l'escala. Vaig travessar el pàrquing. La vaig deixar

amb molt de compte a l'asfalt de davant del Volvo —tenia la intenció de passar-hi per sobre amb el cotxe i esmicolar-la— però llavors vaig pensar que no, que seria massa ràpid. O sigui que em vaig agenollar i vaig començar a picar suaument amb el martell el plàstic blau de l'exclamació

!

fins que es va anar esquerdant per aquí i per allà i hi va aparèixer un pom de línies, que es van anar ajuntant d'una en una fins que tota la superfície de l'

!

es va convertir en un mosaic preciós sobre el blau del rètol, com si fossin les línies de les carreteres en un mapa vell, línies que marcaven camps perduts, regnes perduts, un món perdut, i jo estava serè com un ocell empès per les ones de l'aire matinal sobre aquells camps.

Va aparèixer el cotxe patrulla.